

Scénář – Jaroslava Pokorná

Chtěli bychom vám představit paní Jaroslavu Pokornou, která žije v Říčanech a bývala učitelkou matematiky a fyziky v naší škole. Narodila se v roce 1939 a jedna z prvních vzpomínek z dětství, která jí utkvěla v paměti, je, jak anglicky říkala větu „How do you do.“

„Moje sestra se učila anglicky, tak mě naučila se svou kamarádkou tu frázi 'How do you do' a já jsem vždycky říkala hadr, dělala jsem si z toho legraci, a pak jsem pochopila, že mě to učily proto, že v té době, bylo to ke konci války, byli ve vesnici jako zajatci angličtí piloti a hlídal je Němec a oni mě jako dítě posílali za tím vojákem, abych se ho zeptala.“

Vybavuje si květnové dny v roce 1945, když Němci prchali před sovětskou armádou.

„Ráno jsem se probudila a byl hroznej rachot a já byla jako v místnosti sama vyděšená a najednou přiběhla sestra, vzala mě za ruku, a říkala 'Pojď ven, jedou tanky, jedou Rusové.' A po válce jsem pak šla do první třídy.“

Bydleli společně s babičkou v rodinném domě, kde měl tatínek kovářskou dílnu.

„Tatínek měl takový plán. Dcery dostanou vzdělání, budou mít své zaměstnání, odejdou z domova, nebudou na vesnici, protože tam je jenom dřina.“

A tatínek s bratrem si zvelebili dílnu, kde spolu pracovali.

„Přišla kolektivizace, my část polí jsme dali do družstva, ale nestali jsme se členy družstva, a tatínek dílnu zrušil a šel dělat do cukrovaru.“

Paní Pokorná nechtěla zatěžovat rodiče dlouhým studiem, už v 17 letech maturovala a udělala si pedagogickou nástavbu. Ve 20 začala učit na jedenáctiletce ve Slaném.

V šedesátých letech založila rodinu a pak učila v Říčanech. V roce 1968 trávila léto s rodinou na chatě, v srpnu poslouchala rádio...

„To bylo jak blesk z čistého nebe. Teď my jsme vlastně jezdili, měly jsme takový vojenský jeep, no a volali jsme rodičům, manželovým do Říčan, co máme dělat, a oni řekli: 'No prostě tím jeepem nemůžete s dítětem na silnici, to je nebezpečný.' No tak jsme tam týden u rádia čekali, co bude.“

Prázdnily končily. A cestou domů zastavili s jeepem u rybníka.

„Stály jsme na hrázi, a najednou jsme viděli vojenskej jeep s Rusama a já jsem takhle chytila dceru malou, přitiskla jsem ji k sobě a stáli jsme tam vedle toho auta jak sochy a voni tam zatočili na tu hráz, takhle nás objeli a pádili pryč, ale vím, že to byl nepříjemný okamžik. Pak jsem se vrátila, nastoupila jsem do školy, pak se dělaly různé prověrky, někteří lidé museli odejít, že jo.“

Paní Pokorná zůstala učit v Říčanech. Zasáhla jí emigrace nejlepší kamarádky a mnoha známých.

Ve škole na náměstí setrvala i po sametové revoluci. Kvůli uvolnění osnov a svobodné atmosféře ve školství odložila odchod do důchodu a učila ještě 10 let.

Nakonec jsme se zeptali paní Pokorné na její motto a poselství pro mladou generaci.

„Aby se svět nezbláznil, abyste mohli žít v míru. Aby lidi byli k sobě hodný a rozumný. Já říkám, kdyby se mohlo naočkovat lidem, aby si nezáviděli, aby byli čestní, aby byli k sobě slušní, tak by možná bylo na světě líp.“